

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XCV. — Wydana i rozesłana dnia 30. grudnia 1913.

Treść: (265 i 266.) 265. Rozporządzenie w celu wykonania ustawy z dnia 21. grudnia 1912, dotyczącej dostawiania koni i wozów. — 266. Rozporządzenie, dotyczące zmiany niektórych postanowień regulaminu telefonicznego i odnośnej taryfy telefonicznej, ogłoszonych rozporządzeniem Ministerstwa handlu z dnia 24. lipca 1910.

265.

Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej w porozumieniu z innymi interesowanymi c. k. Ministerstwami i c. i k. Ministerstwem wojny z dnia 1. sierpnia 1913

w celu wykonania ustawy z dnia 21. grudnia 1912. Dz. u. p. Nr. 235. dotyczącej dostawiania koni i wozów.

Do § 1.

Jako służące do celów sanitarnych (punkt 8.) należy uważać także konie, przeznaczone stale do czyszczenia ulic, wywożenia śmieci i wydzielin.

Przez prywatne stadniny po myśli punktu 10. należy rozumieć wszystkie przedsiębiorstwa chowu, używające do chowu stale najmniej czterech klaczy.

Z klaczami źrebnymi należy uważać na równie te, które w upłynionym na ostatku okresie pokrywania odstanowione zostały przez państwowego lub licencyonowanego prywatnego ogiera, wyjąwszy, gdyby były odstanowione w ostatnich dwóch latach i przytem zostały bezpłodne.

Z końmi, uwolnionymi według § 14. c, należy postawić na równi konie z następującymi wadami, powodującymi widoczną i trwałą niezdolność do wszelkiej służby wojennej: kopyto sarnie, martwa kostka (nowotwór kostny dookoła stawu) i rak kopyta, jeżeli wady te powodują widoczne i trwałe okulawienie, nadto ślepotą obu ocz, wartogłowienie i dychawica w wysokim stopniu

Do § 3.

Za podstawę obliczenia 50 procent ogólnej ilości koni bierze się ilość koni w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych.

Do § 4.

Zgłaszanie oraz spis koni i przyborów dla zwierząt jucznych odbywa się za każdym razem przed klasyfikacją koni.

Wzywaniu do zgłaszania wydaje się zapomocą obwieszczenia politycznej władzy powiatowej, które należy co najmniej na trzy dni przed rozpoczęciem się terminu do zgłaszania ogłosić w każdej gminie w sposób w miejscu zwyczajny.

Zgłoszenie skutecznia się pisemnie zapomocą kartki z doniesieniem, którą można dostać bezpłatnie u naczelnika gminy. Polityczna władza krajowa może tam, gdzie to uważa za odpowiednie celowi, zarządzić zamiast doniesień pisemnych doniesienia ustne. Te ostatnie winien naczelnik gminy spisywać na kartkach z doniesieniem.

Od doniesienia wyjęte są:

a) konie i przybory dla zwierząt jucznych, należące do Dworu Najjaśniejszego Pana oraz członków Domu cesarskiego;

b) konie i przybory dla zwierząt jucznych, służące do osobistego użytku panującego księcia na Liechtensteinie w domu ordynackim w Wiedniu i w zamku Eisgrub na Morawach;

c) konie i przybory dla zwierząt jucznych, przeznaczone do osobistego użytku tych osób, które po myśli prawa międzynarodowego korzystają z prawa zakrajowości;

d) konie do chowu oraz konie używane do gospodarstwa w stadninach dworskich;

c) skarbowe konie i przybory dla zwierząt jucznych, tudzież taka ilość koni, należących do czynnych oficerów, jaką ci są obowiązani trzymać w celu pełnienia swej służby.

Jeżeli podniesione zostanie roszczenie o zwolnienie, doręcza się posiadaczowi konia pisemne orzeczenie politycznej władzy powiatowej.

Klasyfikację koni, która może się odbywać w ciągu całego roku, przeprowadza się w okolicach, obfitujących w konie, o ile możności w każdej gminie.

Do § 5.

Ocenicielami winni być o ile możności ludzie zawodowi, osiedli w powiecie poborowym. Przed ustanowieniem ich winna polityczna władza powiatowa wysłuchać korporacje, powołane do strzeżenia interesów posiadaczy koni.

Stanowiska oceniciela można nie przyjąć jedynie z powodów, określonych w ordynacjach gminnych co do nieprzyjęcia wyboru do reprezentacji gminnej.

Każda gmina ma prawo wydelegować dwóch mężów zaufania, którzy podczas klasyfikacji koni z odnośnej gminy mogą być obecni przy urzędowej czynności komisji. Tych mężów zaufania wybiera reprezentacja gminna.

Pisarza dostarcza w regule gmina miejsca klasyfikacji.

Każdemu ocenicielowi należy się wynagrodzenie dzienne w kwocie 8 K; w kwocie tej mieści się wynagrodzenie za ewentualne wydatki na podróż.

Ocenicieli wynagradza polityczna władza powiatowa, której daje z góry potrzebne na to kwoty wojskowa komenda terytorjalna.

Mężom zaufania nie należy się wynagrodzenie z funduszków państwowych.

Do § 6.

Roszczenia o zwolnienie od obowiązku przyprowadzania do klasyfikacji należy podnosić równocześnie z doniesieniem i udowodnić je, o ile nie odnoszą się one do koni, co do których po myśli postanowień do § 4. niniejszego rozporządzenia istnieje zwolnienie od doniesienia.

Jako dowody co do poszczególnych przyczyn zwolnienia wchodzi po myśli § 1. przedewszystkiem w rachubę:

punkt 4. : co do osób nieczynnych potwierdzenie przełożonej komendy;

punkt 6. : potwierdzenie dyrekcji poczt i telegrafów;

punkt 7., 10., 12. i 13. : świadectwo, wystawione przez dwóch posiadaczy mających się przyprowadzić koni i potwierdzone przez naczelnika gminy, które w razie powołania się na zwolnienie po myśli punktu 10. ma stwierdzić oprócz przynależności konia do odnośnego przedsiębiorstwa chowu równo-

czesnie także tę okoliczność, że to przedsiębiorstwo chowu ma charakter prywatnej stadniny po myśli postanowień do § 1. niniejszego rozporządzenia:

punkt 8. : potwierdzenie naczelnika gminy, co do funduszków, pozostających pod zarządkiem państwa, potwierdzenie przełożonych organów:

punkt 11. : świadectwo licencyonowania;

punkt 14. c) : świadectwo, wystawione przez lekarza weterynaryjnego albo przez dwóch posiadaczy przyprowadzić się mających koni i potwierdzone przez naczelnika gminy. W ten sam sposób należy także udowodnić przyczynę zwolnienia co do koni, które nie kończą jeszcze w roku klasyfikacji czwartego roku życia,

tudzież klaczy w stanie daleko posuniętej ciąży oraz klaczy, mających przy sobie źrebięta ssące w czasie sześciotygodniowego okresu ssania.

natomiast co do koni, które po myśli postanowień do § 1. niniejszego rozporządzenia należy uważać na równi z koźmi, uwolnionymi po myśli § 1., punkt 14. c) ustawy.

Powody zwolnienia, dla których stwierdzenia przewidziane jest świadectwo, wystawione przez dwóch posiadaczy mających się przyprowadzić koni, można w razie, gdyby z powodu odmowy osób, powołanych w pierwszym rzędzie do wystawienia takiego świadectwa, nie można było go dostarczyć albo dałoby się to zrobić tylko z trudnościami, udowodnić świadectwem naczelnika gminy, stwierdzającym tę okoliczność oraz istnienie przyczyny zwolnienia.

Przez pośredniczy w znoszeniu się przedstawiciela wojskowości z posiadaczami koni i wystawia dla koni, sklasyfikowanych jako „całkiem niezdatne“, poświadczenia, podpisywane także przez przedstawiciela wojskowości, które winien za każdym razem potwierdzić naczelnik tej gminy, gdzie koń przebywa, jeżeli poświadczeń tych używa się jako dowodu zwolnienia od dalszego przyprowadzania do klasyfikacji w tym samym okręgu poborowym.

Przy wyborze między koźmi, uznanymi za zdatne, uwzględnia się, o ile na to pozwalają interesy wojskowe, w pierwszym rzędzie konie, należące do osób, mających więcej niż jednego konia, a dopiero potem konie tych osób, które posiadają tylko jednego konia.

Ocenienie koni i przyborów dla zwierząt jucznych należy skutecznie w ten sposób, że trzej oceniele wymieniają osobno, a więc bez wspólnej narady wartość konia względnie przyborów dla zwierzęcia jucznego. Co do ocenienia należy spisywać protokół.

Do § 7.

Karty ewidencyjne, w których szczegółach nie następuje zmiana, można zostawić przy późniejszych klasyfikacjach; karty ewidencyjne tych koni, których się już wcale nie uwzględnia albo które się uwzględnia w innej kategorii, należy odebrać.

W razie, jeżeli zajdą inne zmiany, należy karty te wymienić bez ponownego oznaczania wartości.

Wzięcie w rachubę koni, wpisanych do kart ewidencyjnych, w innej kategorii dopuszczalne jest tylko przy późniejszych klasyfikacjach; w tym wypadku należy wartość konia oznaczyć ponownie i wystawić nową kartę ewidencyjną.

Do § 9.

Jeżeli kartę ewidencyjną zgubi się lub stanie się ona niezdatną do użytku, winien posiadacz natychmiast za pośrednictwem naczelnika gminy prosić polityczną władzę powiatową o wystawienie duplikatu.

Przy donoszeniu o zmianach, dotyczących się koni, wpisanych do kart ewidencyjnych, winni posiadacze koni wykazać okoliczności, będące podstawą doniesienia, przyczem należy stosować postanowienia do § 6. niniejszego rozporządzenia (świadcstwo posiadaczy koni, świadectwo lekarza weterynaryjnego itd.).

Jeżeli co do konia, wpisanego do karty ewidencyjnej, wystawia się paszport bydłocy, wówczas należy w przedziale, przeznaczonej na opisanie konia, uwidocznnić, że odnośny koń jest wpisany do karty ewidencyjnej.

Jeżeli konia, wpisanego do karty ewidencyjnej, odstawi się poza granicę celną, należy kartę ewidencyjną oddać urzędowi celnemu przy przekroczeniu granicy.

Sprostowania w kartach ewidencyjnych uskutecznia wyłącznie tylko przedstawiciel wojskowości.

Do § 10.

Miejsca oddania należy oznaczyć w ten sposób, aby posiadacze koni z reguły nie musieli odbywać dalszej drogi jak 50 kilometrów.

Organa wojskowe, przeznaczone do odbierania koni, wpisanych do kart ewidencyjnych, będą wykazywały uprawnienie do tego przez okazanie otwartego rozkazu.

Pobór koni odbywa się za pomocą obwieszeń lub wiadomości o poborze za pośrednictwem politycznej władzy powiatowej.

Wciągnięte do kart ewidencyjnych klacze, które jednakowoż w czasie poboru koni są źrebne, i klacze z źrebkami ssąciami, liczącami do czterech miesięcy, oraz konie, wpisane do kart ewidencyjnych, których w czasie wspomnianym z powodu choroby lub z powodu niebezpieczeństwa zawleczenia zarazy nie da się z stajni wyprowadzić lub tego czynić nie wolno (§ 1., punkt 14. b i c), są zwolnione od przyprowadzenia.

Te przyczyny zwolnienia należy wykazać zapomocą świadectwa, wygotowanego przez lekarza weterynaryjnego albo wystawionego przez dwóch posiadaczy przyprowadzić się mających koni oraz potwierdzonego przez naczelnika gminy. W celu wy-

kazania tego, że klacz jest źrebną, wystarczy także przedłożyć świadectwo pokrycia klaczy, zawierające jej opis, i potwierdzenie naczelnika gminy.

Konie, wpisane do kart ewidencyjnych, których stałe miejsce pobytu się zmieniło, można przyprowadzić do najbliższego miejsca oddania, jeżeli zmian tych nie uwidoczniiono jeszcze w kartach ewidencyjnych a nowe miejsce pobytu tak oddalone jest od miejsca oddania, uwidocznionego w karcie ewidencyjnej, że nie można w ciągu 48 godzin dostać się do niego piechotą z zachowaniem koniecznych wy-poczynków.

Jeżeli konia, wpisanego do karty ewidencyjnej się zabiera, natenczas odbiera się kartę ewidencyjną i wydaje się posiadaczowi kopię karty ewidencyjnej; organ wojskowości, zabierający konia, winien ją wypełnić, wycisnąć na niej pieczęć i podpisać.

Wynagrodzenie za zabraną paszę oblicza się według wynagrodzenia, ustanowionego w rozporządzeniu na zasadzie przeciętnych cen targowych i ogłaszanego wraz z poborem koni, a to po myśli postanowień do § 22. rozporządzenia w celu wykonania ustawy o powinnościach wojennych.

Wydana kopia karty ewidencyjnej ma znaczenie przekazu zapłaty.

Urząd podatkowy (kasa skarbową) winien za ściągnięciem kopii karty ewidencyjnej albo zaraz wypłacić w gotówce kwotę pieniężną albo wydać uprawnionemu do poboru urzędowe poświadczenie kasowe co do zgłoszenia się, w którym potwierdzony jest odbiór kopii karty ewidencyjnej oraz uwidoczniona jest należna kwota, którą się ma wypłacić za pośrednictwem pocztowej Kasy oszczędności. W przypadku ostatnim zarządza się wypłatę tej kwoty przez pocztową Kasę oszczędności w ten sposób, że uprawniony do poboru otrzyma tę kwotę najdalej w ciągu 6 tygodni po oddaniu konia.

Uprawnionemu do poboru doręcza się odnośne uwiadomienie za pośrednictwem urzędu pocztowego.

Wskutek wypłaty kwoty odszkodowania staje się urzędowe poświadczenie kasowe co do zgłoszenia się bezprzedmiotowe.

Posiadaczom, których koni nie zabrano, odbiera się karty ewidencyjne i wystawia się świadectwa przyprowadzenia koni. Na podstawie tych świadectw otrzymają posiadacze ci od wojskowej komendy terytorjalnej za pośrednictwem politycznej władzy powiatowej, za zgłoszeniem się do niej, należące się im wynagrodzenie za odstawienie koni z powrotem.

Przy sprzedaży koni, odbywającej się po przeprowadzeniu demobilizacji, należy w pierwszym rzędzie uwzględnić dostawców koni, wpisanych do kart ewidencyjnych.

Do § 13.

Minister obrony krajowej wydaje zarządzenia co do tego, w jakich powiatach poborowych, dla

jakich oddziałów wojska oraz w jakim czasie ma się odbyć pobór koni na próbę.

Pobór koni, wpisanych do kart ewidencyjnych, odbywa się za pośrednictwem politycznej władzy powiatowej zapomocą obwieszczeń lub uwiadomień o poborze.

Za każdego konia, przyprowadzonego do poboru koni na próbę, należy się posiadaczowi za czas, przez który jest zajęty, licząc tu także drogę tam i z powrotem, oprócz zwrotu wydatków w gotówce, potrzebnych podczas drogi tam i z powrotem, wynagrodzenie za każdy dzień ubytku pracy konia. Wynagrodzenie to, którego wymiar należy oznajmić w obwieszczeniach i uwiadomieniach o poborze, wypłaca wojskowość przy zwrocie konia.

Posiadaczowi, którego konie wskutek poboru koni na próbę podczas trwania ich użytku do celów wojskowych doznają uszczerbku, przysługuje wówczas roszczenie o odszkodowanie, jeżeli ani on sam ani jego organa nie spowodowały tego uszczerbku przez swe zawinienie.

Do § 14.

Zarządzenia, zawarte w postanowieniach do §§ 1. do 10. niniejszego rozporządzenia co do zwolnień od oddania oraz w postanowieniach do §§ 6. i 10. niniejszego rozporządzenia co do wykazania przyczyn zwolnienia, należy stosować do środków przewozowych z tą zmianą, że świadectwa, wystawiane przez posiadaczy koni, mają zastąpić świadectwa, wystawiane przez posiadaczy środków przewozowych.

Do § 15.

Co do sposobu zgłaszania i spisu wozów oraz co do wyjątków od zgłoszenia należy stosować pierwsze cztery ustępy postanowień do § 4. niniejszego rozporządzenia. Wezwanie do zgłaszania zamieszcza się w przewidzianem tamże obwieszczeniu.

Równocześnie ze zgłoszeniem wozów należy podnieść ewentualne roszczenia o zwolnienie od oddania i wykazać je po myśli postanowień do § 6. niniejszego rozporządzenia.

Przedstawiciele wojskowości, którzy otrzymali polecenie po myśli ostatniego ustępu § 15. ustawy, będą się wykazywali otwartym rozkazem.

Do § 16.

Miejsca oddania środków przewozowych należy oznaczyć wedle tych samych zasad, co miejsca oddania koni, wpisanych do kart ewidencyjnych.

Co do zaopatrzenia środków przewozowych w przybory, co do ilości paszy, które należy z sobą zabrać, co do gromadzenia środków przewozowych i ich odstawiania do miejsc oddania, tudzież co do ustanowienia w większych miejscach oddania kilku

placów do odbioru należy stosować postanowienia do § 10. rozporządzenia w celu wykonania ustawy o powinnościach wojennych.

Gromadzenie środków przewozowych zarządza się zapomocą obwieszczenia, na podstawie którego naczelnik gminy ma zawiadomić osoby, obowiązane do dostawienia.

Do § 17.

Dla wynagrodzenia, należącego się ocenicielom, miarodajne są postanowienia § 5. niniejszego rozporządzenia.

Wynagrodzenie za zabrane ilości paszy oblicza się według wynagrodzenia, ustanowionego w rozporządzeniu na zasadzie przeciętnych cen targowych i ogłaszanego przy gromadzeniu środków przewozowych, a to po myśli postanowień do § 22. rozporządzenia w celu wykonania ustawy o powinnościach wojennych.

Przedstawiciel wojskowości winien wygotować poświadczenie co do odebrania środków przewozowych; poświadczenie to ma równocześnie znaczenie przekazu zapłaty.

Co do wypłacania kwot pieniężnych na podstawie tych potwierdzeń, tudzież co do wynagrodzenia za odstawienie z powrotem nie zabranych środków przewozowych, na które wystawia się posiadaczom poświadczenia, obowiązują postanowienia do § 10. niniejszego rozporządzenia.

Do § 21.

Domiesienia, uskuteczniane po myśli ustawy, oraz poświadczenia odbioru wynagrodzeń, wypłacanych wedle ustawy posiadaczom koni i środków przewozowych, wolne są od stempli według pozycji taryfy 44. lit. g, względnie według pozycji taryfy 48. lit. g ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50.

Georgi wlr.

266.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 23. grudnia 1913,

dotyczące zmiany niektórych postanowień regulaminu telefonicznego i odnośnej taryfy telefonicznej, ogłoszonych rozporządzeniem Ministerstwa handlu z dnia 24. lipca 1910. Dz. u. p. Nr. 134.

Artykuł I.

Regulamin telefoniczny, obwieszony rozporządzeniem z dnia 24. lipca 1910, Dz. u. p. Nr. 134.

zmienia się z mocą obowiązującą od dnia 1. stycznia 1914 w sposób następujący:

W § 2., punkt 2., winien ustęp drugi opiewać:

„Żaden z urzędów telefonicznych, należących do pewnej sieci telefonicznej miejscowej, nie może leżeć dalej jak 15 kilometrów od głównej stacji centralnej (punkt 3.), a nadto żaden z tych urzędów prócz głównej stacji centralnej nie może być włączony do międzymiastowego przewodu telefonicznego (punkt 11.).“

§ 3. otrzymuje następujący nowy punkt:

„6. Koszta budowy przewodów zwraca się oraz wpłaty na nie uiszcza się wedle stóp jednostkowych, oznaczanych przez zarząd zawsze na przeciąg przynajmniej jednego roku i ogłaszanych w dziennikach urzędowych.

Stopy jednostkowe oznacza się dla kilometra trasy nowego przewodu z jednej strony, zaś przyłączenia z drugiej strony i dzieli się je na stopnie według rodzaju i siły używanego drutu.

Stóp tych nie stosuje się do szczególnie kosztownych budowli (w górach, przez tunele, z długimi przestrzeniami dla kabli itp.).“

W § 43., punkt 3., otrzymuje ustęp pierwszy następujące brzmienie:

„3. Dla rozmów prywatnych, prowadzonych w ruchu międzymiastowym albo w ruchu miejscowym przy użyciu mównicy publicznej (ze strony wzywającego lub wezwanego), obowiązuje jako jednostka czasu niepodzielny przeciąg trzech minut. Rozmowy te można przedłużyć poza czas dwóch jednostek tylko wówczas, jeżeli w danej chwili niema innej zgłoszonej rozmowy międzymiastowej, do której przeprowadzenia trzeba użyć tego samego przewodu międzymiastowego lub pośredniczącego albo tej samej mównicy publicznej.“

§ 43., punkt 4., winien opiewać:

„4. W komunikacji z giełdową mównicą publiczną można przeciągać rozmowy poza okres jednej jednostki czasu tylko wtedy, jeżeli niema innej zgłoszonej rozmowy giełdowej.“

W § 45., punkt 1., ma odpaść ustęp drugi od słów „Gdyby wzywający“ aż do słów „drugiej jednostki.“

§ 49., punkt 2., otrzymuje ustęp drugi następującej treści:

„Wezwanie do rozmowy traci swą ważność w dniu następującym po nadaniu wezwania o godzinie 12. w południe.“

§ 49., punkt 5., otrzymuje następujące drugie zdanie:

„Należytości tej jednak w ruchu międzymiastowym się nie ściąga, jeżeli rozmowa, do której wezwanie wydano, nie odbędzie się z powodu jakiegoś błędu technicznego albo z powodu błędu w urzędowej manipulacji.“

§ 49., punkt 6., otrzymuje następującą osnowę:

„6. Płatność należytości za rozmowę, co do której wysłano wezwanie, stosuje się w ogóle do postanowień § 45. Należytości tej nie pobiera się w ruchu międzymiastowym, jeżeli rozmowa nie przyjdzie do skutku z powodu, iż nie zastano osoby, która ma być przywołaną, albo że zaniechano doręczenia wezwania ze względu na zbyt wielką odległość wskazanego miejsca zamieszkania osoby wezwać się mającej (punkt 3.).

Natomiast należytość ta ma być uiszczona w ruchu międzymiastowym, jeżeli osoba przywołana się mająca odmawia zadośćuczynienia wezwaniu albo jeżeli nie uczyni jemu zadość w przeciągu czasu ważności (punkt 2.) a nie nastąpi zrzeczenie się.“

§ 49., punkt 7., winien opiewać:

„7. Jeżeli ten, od którego wezwanie do rozmowy wyszło, zrzeknie się jej prowadzenia, wówczas może on żądać wysłania odwołania rozmowy.

Odwołanie rozmowy prześle się urzędowo na miejsce przeznaczenia tak samo jak wezwanie do rozmowy i doręczy się osobie wezwanej, jeżeli teje doręczono już wezwanie do rozmowy.

Za odwołanie rozmowy należy uiścić należytość za odwołanie; co do płatności tej należytości obowiązują reguły, ustanowione w punkcie 5.“

§ 50., punkt 2., otrzymuje ustęp drugi następującej treści:

„Zapowiedzenie to traci swą ważność w dniu następującym po nadaniu o 12. godzinie w południe.“

Zamiast § 50., punkt 5., umieszcza się następującą osnowę:

„5. Co do płatności należytości za rozmowę obowiązują w ogóle także w razie zapowiedzenia postanowienia § 45. Należytość za rozmowę przypada jednak do zapłaty także wtedy, jeżeli zapowiedzenie dojdzie do miejsca swego przeznaczenia, zrzeczenie się nie nastąpi a stacja wezwania aż do upływu czasu ważności (punkt 2.) nie zgłosi swej gotowości do rozmowy.

Należytości za zapowiedzenie nie pobiera się tylko wtedy, jeżeli z powodu błędu technicznego lub z powodu błędu w urzędowej manipulacji albo zapowiedzenie nie dojdzie do swego przeznaczenia albo rozmowa nie przyjdzie do skutku.“

Artykuł II.

Taryfę telefoniczną, ogłoszoną rozporządzeniem z dnia 24. lipca 1910. Dz. u. p. Nr. 134, zmienia się, a to:

a) z mocą obowiązującą od dnia 1. stycznia 1914, w sposób następujący:

W § 20. ma ustęp c) opiewać:

„c) za wymianę uszkodzonych części składowych przyrządu wraz z ich wartością następujące ryczałty:

za lejek do mówienia lub słuchawkę 2 K,

za telefon łyżkowy 6 K,

za mikrofon 4 K.

za puszkę mikrofonu 3 K 50 h,

za mikrotelefon 8 K,

za widelki automatyczne stołowego przyrządu telefonicznego 4 K 50 h,

za korbę do przyrządu 1 K 50 h,

za tablicę do pisania przy ściennym przyrządzie telefonicznym 1 K 50 h,

za dolną część kontaktu zatyczkowego 2 K 50 h,

za zatyczkę kontaktu zatyczkowego 3 K 50 h;“

Potem następują następujące nowe postanowienia:

„d) za wymianę przewodów wewnętrznych stacji abonamentowej, które zostały uszkodzone lub stały się niezdatnymi do użytku nie wskutek naturalnego zużycia się, i to aż do ilości 6 drutów przewodowych ryczałt w kwocie 7 K;

e) za przełożenie lub przytwierdzenie na nowo przewodów wewnętrznych stacji abonamentowej aż do ilości 6 drutów przewodowych ryczałt w kwocie 4 K;

f) za przedłużenie sznurów stołowego przyrządu telefonicznego 3 K;

g) za przełożenie skrzynki bateryjnej 3 K.“

b) z mocą obowiązującą od 1. kwietnia 1914,

w sposób następujący:

§ 4., punkt 4., ma opiewać:

„4. Tak stanoweże jak i tymczasowe oznaczenie klasy taryfy oddziaływa zawsze wstecz aż do chwili urządzenia stacji. Każdy abonent winien zatem zapłacić dodatkowo różnicę należności, wypadającą każdorazowo na rzecz zarządu, za czas, który upłynął od tej chwili, z drugiej zaś strony zapisze się na jego rachunek względnie zwróci mu się różnicę, która wyniknie na jego korzyść.“

§ 5., punkt 5., ma opiewać:

„5. Tak stanoweże jak i tymczasowe oznaczenie klasy taryfy oddziaływa wstecz w sposób, określony w § 4., punkt 4., aż do tego terminu płatności, który nastąpił po pierwszym dniu liczenia w pierwszym okresie liczenia. Za czas, który upłynął do tego terminu płatności, nie uskutecznia się dodatkowego wyrównania należności.“

Schuster wlr.